

БЪЛАТА ВЪЛЧИЦА

Късно подиръ обѣдъ Чубрата излѣзе на улицата. Сѣнкитѣ бѣха стигнали вече досрѣдъ пѣтя, а още бѣше горещо. Пепельта парѣше.

Изведнажъ се зачу глъчка, и Чубрата погледна на тая страна. На завоя на пѣтя, откъмъ горната махала, се показа много хора. Какво бѣше се случило? — Деца и жени тичаха презъ дворищата и отиваха да гледатъ. Навалищата приближаваше. Единъ високъ човѣкъ стърчеше надъ главитѣ на всички. Той носѣше нѣщо на гърба си, праметнато напрѣки, както овчаритѣ носятъ овца или агне.

— Марьо, Марьо, ма! — чу се пискливъ гласъ на момиче. — Ела да видишъ вълкъ, вълкъ!

И наистина, стариятъ овчаръ Иванъ Бѣлинъ, зачервенъ и заморенъ, носѣше на раменетѣ си вълкъ.

— И вълчета има! — викаха децата. — Въ човала сж. Иванъ Бѣлинъ спрѣ предъ кръчмата на Радослава и хвърли товара си. На земята се просрѣ страшниятъ звѣрь. Това бѣше сжщата бѣла вълчица, за която цѣлото село говорѣше. Въ устата ѝ бѣ пѣхната тояга и тѣй бѣ омотана и вързана съ вжже, че не можеше да хапе.

На единия ѝ хълбокъ се червенѣше голѣма рана. Вълчицата бѣше още жива, но изглеждаше, че е на умирање. Очитѣ ѝ ту се отваряха, ту затваряха. Въ човала, хвърленъ до нея, помрѣдваха две живи топки.

Иванъ Бѣлинъ кжсо и отсѣчено разказва, какъ уловилъ вълчетата и какъ следъ това наранилъ и самата вълчица. Всички го слушатъ, поглѣщатъ думитѣ му и гледатъ ту него, ту простнатия звѣрь.

— Бре, Иване, какво направи, бре! — викна Чубрата като се промъкна презъ навалищата.

Иванъ Бѣлинъ развързва човала и показва вълчетата. Тѣ сж сжщо като малки кученца, само че сиви, рунтави, съ щръкнали уши и съ сини като мѣниста очи. Въ тая минута вълчицата отваря бавно очитѣ си и пакъ ги затваря.

Иванъ Бѣлинъ завръзва човала. Мжжетѣ, събрани на купчини, все още гълчатъ нѣщо. Женитѣ хващатъ вече децата си за рѣце, да си ходятъ, но не могатъ да откъснатъ очи отъ вълчицата и мълчатъ.

— Горката! — прошепва нѣкоя.

— И деца има... Божичко!